

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22.09.1987, sp. zn. 11 Co 334/87, ECLI:CZ:KSUL:1987:11.CO.334.1987.1

Číslo: 44/1991

Právní věta: Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zák. práce platí i pro okamžité zrušení vedlejšího pracovního poměru.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 22.09.1987

Spisová značka: 11 Co 334/87

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Okamžité zrušení pracovního poměru, Pracovní poměr vedlejší

Předpisy: 65/1965 Sb. § 55

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 44

Ustanovení § 53 odst. 1 a 2 zák. práce platí i pro okamžité zrušení vedlejšího pracovního poměru. 1)

(Rozsudek krajského soudu v Ústí nad Labem z 22. 9. 1987, [11 Co 334/87](#))

Okresní soud v Litoměřicích rozsudkem rozhodl, že okamžité zrušení pracovního poměru uzavřeného mezi žalobcem a státní spořitelnou, uskutečněné

4. 12. 1986, je neplatné; o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl o odvolání žalované spořitelny proti rozsudku soudu prvního stupně tak, že tento rozsudek změnil a žalobu zamítl. Rozhodl také, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Z odůvodnění:

Žalobce, který byl zaměstnán u podniku B., uzavřel 1. 2. 1985 se státní spořitelnou vedlejší pracovní poměr, podle něhož vykonával funkci vedoucího tzv. místního jednatelství v obcích H. a K.

Přípisem státní spořitelny ze 4. 12. 1986 byl uvedený pracovní poměr okamžitě zrušen podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce s tím, že v místním jednateilství v obci K. žalobce hrubě porušil pracovní povinnosti. Námitka žalobce, že šlo o neurčitý projev vůle, neobstojí, neboť mezi účastníky byl nesporný výsledek periodické kontroly z 20. 11. 1984 a nepochybné je i to, že žalovaná státní spořitelna mínila ukončit pracovní poměr, založený pracovní smlouvou ze dne 1. 2. 1985, když upřesnila, že šlo o obě jednateilství v obcích H. i K.

Soud prvního stupně vycházel ze zjištění uvedených skutečností, avšak dospěl k závěru, že ustanovení § 53 zák. práce nelze v případě ukončení vedlejšího pracovního poměru použít.

Skončení pracovního poměru, včetně vedlejšího pracovního poměru, je v zákoníku práce 2) upraveno v ustanoveních § 42 až § 71. Pokud soud prvního stupně dovozoval, že s ohledem na ustanovení § 70 a násl. zák. práce lze ukončit vedlejší pracovní poměr jen výpovědí, přehlíží, že uvedená ustanovení nevylučují okamžité zrušení vedlejšího pracovního poměru podle ustanovení § 53 zák. práce. 3)

Je nutno připustit, že mohou nastat vážná porušení pracovní kázně pracovníků ve vedlejším pracovním poměru, při nichž není v zájmu organizací i společnosti, aby takový pracovní poměr trval po dobu výpovědní lhůty. Proto zákoník práce připouští ukončit i vedlejší pracovní poměr okamžitě. I tu je ovšem třeba posoudit, zda důvody, které byly k okamžitému zrušení pracovního poměru uplatněny, takové řešení umožňují.

V projednávané věci žalobce 19. 11. 1986 bez souhlasu zaměstnavatele vzal z pokladny v pobočce jednateilství v K. částku 3000,- Kčs a použil ji pro svou potřebu. Své počínání vysvětloval tím, že potřeboval nutně zakoupit kotel na ústřední vytápění a tato částka mu chyběla. Mínil ji druhý den vrátit, avšak následná revize jeho počínání odhalila. Přitom je nutné zdůraznit, že u uvedené pobočky měl svůj vlastní vklad ve výši 26 000,- Kčs, který pro tyto účely nepoužil.

Tím porušil pracovní kázeň tak hrubým způsobem, že jeho ponechání v organizaci do uplynutí výpovědní lhůty není možné z důvodů udržení pracovní kázně v organizaci (§ 53 odst. 1 písm. b/ zák. práce). To je dáno nejen způsobem jednání žalobce, ale i vyšší odpovědností pracovníků peněžních ústavů, u nichž je nutné vyžadovat naprostou spolehlivost právě při hospodaření se svěřenými finančními prostředky.

Byl proto ze všech těchto důvodů rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se žaloba zamítá s tím, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, když žalovaný podnik, který měl v řízení ve věci úspěch, se této náhrady vzdal.

Poznámky pod čarou:

1) Srov. nyní ustanovení § 70b odst. 2 zák. práce.

2) v zákoně č. 60/1965 Sb. (jehož znění se změnami a doplňky bylo vyhlášeno pod č. 167/1991 Sb.)

3) Viz nyní zejména ustanovení § 70b odst. 2 zák. práce.